EUROOPA KOHTU OTSUS (kolmas koda)

3. märts 2005 *

Kohtuasjas C-428/02,

mille esemeks on EÜ artikli 234 alusel Vestre Landsret'i (Taani) 15. novembri 2002. aasta otsusega esitatud eelotsusetaotlus, mis saabus Euroopa Kohtusse 26. novembril 2002, menetluses

Fonden Marselisborg Lystbådehavn

versus

Skatteministeriet,

ja

Skatteministeriet

versus

Fonden Marselisborg Lystbådehavn,

* Kohtumenetluse keel: taani.

EUROOPA KOHUS (kolmas koda),

koosseisus: koja esimees A. Rosas, kohtunikud A. Borg Barthet, J.-P. Puissochet, J. Malenovský ja U. Lõhmus (ettekandja),

kohtujurist: J. Kokott,
kohtusekretär: kohtusekretäri abi H. von Holstein,

arvestades kirjalikus menetluses ja 23. septembri 2004. aasta kohtuistungil esitatut,

arvestades kirjalikke märkusi, mille esitasid:

— Fonden Marselisborg Lystbådehavn, esindajad: *advokat* L. Henriksen ja *advokat* M. Andersen,

— Skatteministeriet ja Taani valitsus, esindaja: J. Molde, keda abistas *advokat* P. Biering,

— Kreeka valitsus, esindajad: M. Apessos ja K. Georgiadis,

— Euroopa Ühenduste Komisjon, esindajad: E. Traversa ja T. Fich,

olles 14. oktoobri 2004. aasta kohtuistungil ära kuulanud kohtujuristi ettepaneku,

on teinud järgmise

otsuse

1 Eelotsusetaotlus puudutab nõukogu 17. mai 1977. aasta kuuenda direktiivi 77/388/EMÜ kumuleeruvate käibemaksudega seotud liikmesriikide õigusaktide ühtlustamise kohta — ühine käibemaksusüsteem: ühtne maksubaas (EÜT L 145, lk 1; ELT eriväljaanne 09/01, lk 23), muudetud nõukogu 14. detsembri 1992. aasta direktiiviga 92/111/EMÜ (EÜT L 384, lk 47; ELT eriväljaanne 09/01, lk 224; edaspidi „kuues direktiiv"), artikli 13 B osa punkti b tõlgendamist.

2 See taotlus on esitatud kahe kohtuvaidluse raames, vastavalt Fonden Marselisborg Lystbådehavn (Marselisborgi huvisadama sihtasutus (Taani), edaspidi „FML") *v.* Skatteministeriet (Taani maksuministeerium) ning viimatinimetatu *v.* FML, mille esemeks on huvisadamas lõbusõidulaevade kaiäärsete kohtade ja maa peal paiknevate talviste hoiukohtade üürilepingute maksustamine käibemaksuga.

Õiguslik raamistik

Ühenduse õigusnormid

3 Kuues direktiiv seab üheteistkümnenda põhjendusega eesmärgi koostada ühine maksuvabastuse liikide loetelu, et ühenduste omavahendeid saaks kõikides liikmesriikides koguda ühtlustatud viisil.

4 Kuuenda direktiivi artikli 2 punkti 1 kohaselt maksustatakse käibemaksuga „kauba tarnimine või teenuste osutamine tasu eest riigi territooriumil maksukohustuslase poolt, kes sellena tegutseb".

5 Kuuenda direktiivi artikli 4 lõigetes 1 ja 2 on sätestatud:

„1. „Maksukohustuslane" on iga isik, kes mis tahes paigas teostab iseseisvalt lõikes 2 sätestatud mis tahes majandustegevust, olenemata nimetatud tegevuse eesmärgist või tulemustest.

2. Lõikes 1 nimetatud majandustegevus on tootjate, ettevõtjate ja teenuseid osutavate isikute mis tahes tegevus, sealhulgas kaevandamine ja põllumajandus ning vabakutseline tegevus. Majandustegevuseks loetakse ka materiaalse või immateriaalse vara kasutamine kestva tulu saamise eesmärgil."

6 Kuuenda direktiivi X jaotises pealkirjaga „Maksuvabastus" paikneva artikli 13 B osa punktis b on sätestatud:

„Ilma et see piiraks ühenduse muude sätete kohaldamist, vabastavad liikmesriigid enda kehtestatud tingimustel, mille eesmärk on tagada maksuvabastuse nõuetekohane ja arusaadav kohaldamine ning ennetada võimalikku maksudest kõrvalehoidumist, maksustamise vältimist ja muid kuritarvitusi, maksust järgmised tegevusalad:

[...]

b) kinnisvara liising [mõiste „liising" asemel on edaspidi kasutatud täpsemat vastet „üürileandmine"] ja rendileandmine, v.a:

1. liikmesriikide õigusaktides määratletud majutamine hotellisektoris või sama ülesandega sektorites, sh majutamine puhkelaagrites või kämpinguna kasutamiseks ettenähtud paikades;

2. ruumide ja maatükkide rendileandmine [mõiste „rendileandmine" asemel on edaspidi kasutatud täpsemat vastet „üürileandmine"] sõidukite parkimiseks;

3. alaliselt paigaldatud seadmete ja masinate rendileandmine;

4. seifide rendileandmine.

Liikmesriigid võivad käesoleva maksuvabastuse kohaldamisalas teha lisaerandeid;

[...]".

Siseriiklikud õigusnormid

7 Momsloveni (käibemaksuseadus) § 13 lõike 1 punktis 8 on sätestatud:

„Käibemaksust on vabastatud järgmised kaubad ja teenused:

[...]

8) kinnisvara haldamine, üürile- ja rendileandmine, samuti gaasi, vee, elektri- ja soojusenergiaga varustamine seoses üürile- ja rendileandmisega. Maksuvabastus ei hõlma siiski tubade üürileandmist hotellides või muudes sarnastes asutustes, tubade üürileandmist asutustes, kus üüritähtaeg on alla ühe kuu, kämpingu- ja parkimiskohtade või reklaamiesitluskohtade üürileandmist, samuti hoiuruumide üürileandmist."

Põhikohtuasi ja eelotsuse küsimused

8 Marselisborgi huvisadama haldamine on usaldatud FML-le. See iseseisev asutus tegeleb eelkõige veesõidukite kaikohtade ja maa peal paiknevate talviste hoiukohtade üürileandmisega.

9 Veesõiduki kaiäärset kohta saab üürida aastaks või kuu kaupa või veel lühemaks ajaks, st üheks või mitmeks päevaks.

10 Üürnik saab aastase üürisuhte korral õiguse kasutada kindlat ja piiritletud kaiäärset kohta, samuti kasutada sadama ühiskasutatavaid rajatisi, nagu tualetid ja dušid. Kaiäärsed kohad on kohandatud veesõidukitele sõltuvalt nende mõõtmetest. Igal kaiäärsel kohal on oma number ja see on märgistatud vaiade, poide või poidega ujuksillaga. Kui kasutaja ei soovi sellist kaiäärset kohta kasutada ajavahemikul, mis on pikem kui 24 tundi, antakse see külastajate kasutusse ilma hüvitust maksmata.

11 Kui veesõiduki kaiäärne koht koos õigusega hoiukohale maa peal on antud pikaajalisele üürile, on üürnik kohustatud maksma aastase üüritasu ja maksma deposiidi, mis arvutatakse eelkõige veesõiduki mõõtmete põhjal. Seevastu ei nõuta mingit deposiiti kaiäärse koha üürileandmisel ilma õiguseta hoiukohale maa peal. Viimasel juhul on aastane üüritasu siiski kõrgem.

12 Kuu kaupa üürileandmisel tuleb tasuda igakuine üüritasu, kuid mingit deposiiti ei nõuta. Üürnikule on üldjuhul tagatud nummerdatud, piiritletud ja tema veesõidukile kohandatud kaiäärne koht.

13 Lühiajaline üürileandmine on ette nähtud külastajatele, kes saavad sadamas ainult kaiäärse koha üheks või mitmeks päevaks. Selleliigilise üürisuhte korral mingit deposiiti ei nõuta.

14 Maapealse hoiukoha üürileandmisel on üürnikul õigus kasutada teatud kohta oma veesõiduki talviseks hoidmiseks. Hoiukohal asub kanderaamistik, st nummerdatud alus, mille peale paigutatakse veesõiduk ja millele üürnikul on vaba juurdepääs oma veesõiduki ülevaatamiseks ja hooldamiseks.

15 Vaidlus põhikohtuasjas tekkis sellest, et Århusi (Taani) piirkondlik maksuamet teatas vastuseks FML-i 1999. aasta taotlusele, et veesõidukite kaiäärsete kohtade ja hoiukohtade üürileandmisest saadud tulu on käibemaksuga maksustatav. FML vaidlustas selle otsuse Landsskatteretis (Taani).

16 Nimetatud kohus otsustas 6. detsembri 2000. aasta määrusega, et momsloveni § 13 lõike 1 punktis 8 sätestatud käibemaksuvabastus ei laiene kaiäärsete kohtade üürileandmisele, kuna seda tegevust ei saa pidada kinnisvara üürileandmiseks. Landsskatteret leidis, et veesõiduki omanik ei üüri piiritletud ja identifitseeritavat pinda ega kinnisasja osa, vaid omandab üksnes kasutusõiguse, mis võimaldab tal sadamas kasutada kaiäärset kohta oma veesõiduki jaoks.

17 Seevastu veesõiduki talvise hoiukoha üürileandmise suhtes otsustas Landsskatteret, et see tegevus ei ole käibemaksuga maksustatav, kuna seda võib määratleda „kinnisvara üürileandmisena" momsloveni § 13 lõike 1 punkti 8 mõttes. Ta leidis, et veesõiduki omanik üürib tasu eest, mis on proportsionaalne hõivatava pinna suurusega, piiritletud ja identifitseeritava ala, kuhu ta võib talvehooaja kestel vabalt tulla. Nimetatud kohtu hinnangul ei laiene sellisele üürileandmisele erisäte, mis käsitleb „ruumide ja maatükkide üürileandmist sõidukite parkimiseks", kuna kuuenda direktiivi artikli 13 B osa punkti b alapunkti 2 tähenduses ei hõlma mõiste „sõidukid" veesõidukeid.

18 Nii FML kui ka Skatteministeriet esitasid Vestre Landsretile apellatsioonkaebuse Landsskattereti kõnealuse määruse peale. Vestre Landsreti hinnangul on tema menetluses oleva vaidluse lahendamiseks vaja tõlgendada kuuenda direktiivi artikli 13 B osa punkti b, mistõttu ta otsustas menetluse peatada ja esitada Euroopa Kohtule järgmised eelotsuse küsimused:

„1. Kas kuuenda käibemaksudirektiivi [...] artikli 13 B osa punkti b tuleb tõlgendada selliselt, et mõiste „kinnisvara üürileandmine" hõlmab veesõiduki selle koha

üürileandmist, mis koosneb maatükist sadama alal ning piiritletud ja identifitseeritavast kaiäärsest kohast?

2. Kas kuuenda direktiivi artikli 13 B osa punkti b alapunkti 2 tuleb tõlgendada selliselt, et mõiste „sõidukid" hõlmab ka veesõidukeid?"

Esimene küsimus

19 Eelotsusetaotluse esitanud kohus soovib esimese küsimusega teada, kas kuuenda direktiivi artikli 13 B osa punkti b tuleb tõlgendada selliselt, et kinnisvara üürileandmise mõiste hõlmab veesõidukite sildumiseks ette nähtud kaiäärse koha vees ja sadama alal veesõidukite hoidmiseks ettenähtud maapealse koha üürileandmist.

Euroopa Kohtule esitatud märkused

20 FML väidab, et tema tegevus veesõidukite kaiäärsete kohtade ja kaldal asuvate talviste hoiukohtade üürileandmisel vastab tingimustele, millele Euroopa Kohtu kohtupraktika kohaselt peab vastama kinnisvara üürileandmine kuuenda direktiivi mõttes. Ta leiab, et tema tegevus tõepoolest eeldab üüri maksmist, koht on üürile antud kindlaks lepingujärgseks perioodiks ning üürisuhe annab üürnikule õiguse vara kasutada ja välistada selle kasutamine kolmandate isikute poolt.

21 Üüritud vara olemuse kohta väidab ta, et sadamarajatised on maaga püsivalt ühendatud ning neid ei saa lihtsalt demonteerida ega teisaldada.

22 Taani valitsuse hinnangul ei tohiks veesõidukite kai- ja hoiukohtade üürileandmist pidada kinnisvara üürileandmiseks kuuenda direktiivi artikli 13 B osa punkti b mõttes, kuna selles artiklis sätestatud erandeid tuleb kitsalt tõlgendada.

23 Taani valitsus leiab, et isegi kui sadamarajatisi võib määratleda kui „kinnisasju", mis on otsustava tähtsusega element kuuendas direktiivis sisalduva mõiste „kinnisvara" analüüsimisel, siis nende rajatiste kasutamine sildumisel kujutab endast kõrvalteenust, mida maksustamise seisukohalt tuleb vaadelda samamoodi nagu põhiteenust, st sadama teatud veeala andmist veesõidukite omanike kasutusse. Viimatinimetatud juhul ei ole täidetud tingimused, mille puhul saaks kasutada kinnisvara mõistet.

24 Seevastu selgelt piiritletud maatüki üürileandmist veesõiduki omanikule selle hoidmiseks talveperioodil tuleb käsitleda kinnisvara üürileandmisena kuuenda direktiivi mõttes.

25 Kreeka valitsus leiab sarnaselt Taani valitsusega, et mõiste „kinnisvara üürileandmine" ei hõlma piiritletud ja identifitseeritavat kaiäärset kohta vees, kuid hõlmab maapealsete talviste hoiukohtade üürileandmist.

26 Euroopa Ühenduste Komisjon juhib tähelepanu, et tulenevalt mõiste „kinnisvara üürile- ja rendileandmine" väga laiast tõlgendamisest Euroopa Kohtu poolt, on veesõidukite talviseks hoidmiseks mõeldud maapealse sadamaala üürileandmine vaieldamatult kinnisvara üürileandmine kuuenda direktiivi tähenduses. Samas ei tohiks vees paikneva kaiäärse koha üürileandmist käsitleda erinevalt seetõttu, et esinevad tehnilised iseärasused nagu see, kas veesõiduk on sildunud ujuvkai või ujuksilla ääres, selle asemel et olla ankurdatud merepõhja või sildunud merepõhjale rajatud reidikail.

Euroopa Kohtu vastus

27 Väljakujunenud kohtupraktika kohaselt on kuuenda direktiivi artikliga 13 sätestatud maksuvabastused ühenduse õiguse autonoomsed mõisted ning nende sisu määratleb seetõttu ühendus (vt 12. septembri 2000. aasta otsus kohtuasjas C-358/97: komisjon *v.* Iirimaa, EKL 2000, lk I-6301, punkt 51; 16. jaanuari 2003. aasta otsus kohtuasjas C-315/00: Maierhofer, EKL 2003, lk I-563, punkt 25; 12. juuni 2003. aasta otsus kohtuasjas C-275/01: Sinclair Collis, EKL 2003, lk I-5965, punkt 22 ja 18. novembri 2004. aasta otsus kohtuasjas C-284/03: Temco Europe, EKL 2004, lk I-11237, punkt 16).

28 Kuna kuuenda direktiivi artikli 13 B osa punktis b ei ole määratletud mõistet „kinnisvara üürileandmine", tuleb seda sätet tõlgendada direktiivi konteksti, selle eesmärkide ja ülesehituse valguses, võttes eriti arvesse sättega kehtestatud maksuvabastuse *ratio legis*'t (vt selle kohta eespool viidatud kohtuotsus Temco Europe, punkt 18).

29 Kuna kuuenda direktiivi artiklis 13 sätestatud maksuvabastused kujutavad endast erandit üldreeglist, mille kohaselt maksustatakse käibemaksuga maksukohustuslase poolt osutatud iga tasuline teenus, tuleb neid tõlgendada kitsalt (vt eelkõige eespool viidatud kohtuotsus komisjon *v.* Iirimaa, punkt 52; 12. septembri 2000. aasta otsus kohtuasjas C-359/97: komisjon *v.* Ühendkuningriik, EKL 2000, lk I-6355, punkt 64, ja eespool viidatud kohtuotsus Sinclair Collis, punkt 23).

30 Mitmetes kohtuotsustes on Euroopa Kohus määratlenud kinnisvara üürileandmise mõistet kuuenda direktiivi artikli 13 B osa punkti b tähenduses kui kinnisasja omaniku poolt üürnikule kokkulepitud ajaks tasu eest antavat õigust kasutada kinnisasja ja välistada kõigi teiste isikute samasugune õigus (vt selle kohta eespool viidatud kohtuotsus komisjon *v.* Iirimaa, punktid 52–57; 9. oktoobri 2001. aasta otsus kohtuasjas C-409/98: Mirror Group, EKL 2001, lk I-7175, punkt 31; 4. oktoobri 2001. aasta otsus kohtuasjas C-326/99: „Goed Wonen", EKL 2001, lk I-6831, punkt 55, ja eespool viidatud kohtuotsus Temco Europe, punkt 19).

31 Põhikohtuasjas ei ole vaidlust selles, et suhted FML-i ja maapealsete hoiukohtade kasutajate vahel, kellel on teatud aja jooksul ainuõigus neile eraldatud kohtade kasutamiseks, mahuvad üürileandmise mõiste alla kõnealuse sätte tähenduses. Samasugune olukord on FML-i ja kaiäärsete kohtade kasutajate suhetes, isegi kui sellise koha võib ajutiselt hõivata veesõiduk, mis ei kuulu selle kaiäärse koha kasutamiseks õigustatud isikule, kui viimatinimetatu ei kasuta kaiäärset kohta oma veesõiduki hoidmiseks. Sellist ajutist kasutamist, mis ei kahjusta õigustatud isiku huve, ei saa seega pidada tema ja sadama haldaja vahelise suhte moonutamiseks.

32 Seega on esimesele küsimusele vastamiseks vaja kindlaks teha, kas veesõidukite hoiukohti maa peal ja kaiäärseid kohti vees tuleb käsitada kui kinnisvara.

33 Maa peal asuvate hoiukohtade osas tuleb sedastada, et veesõidukite hoidmiseks kasutatav maapind on kinnisvara.

34 Kai ääres asuvate kohtade osas nähtub eelotsusetaotlusest, et FML on sadamaalale jääva maa ja akvatooriumi omanik. Asjaolu, et see ala on täielikult või osaliselt vee all, ei takista selle määratlemist kinnisvarana, mis võib olla üürile- või rendileandmise objektiks. Omanikuna võib FML anda teiste isikute kasutusse kogu selle ala, kaasa arvatud selle piiritletud osad. Üürileandmise esemeks ei ole teatud veehulk, vaid sadamaala määratletud osa. See veega kaetud pind on püsivalt piiritletud ega ole teisaldatav.

35 Järelikult, nagu toob esile ka kohtujurist oma ettepaneku punktis 32, isegi kuuenda direktiivi artikli 13 B osa punkti b kitsa tõlgendamise korral vastab sadamaalal asuv kaiäärne koht kinnisvara määratlusele selle sätte tähenduses.

36 Seega tuleb esimesele küsimusele vastata, et kuuenda direktiivi artikli 13 B osa punkti b tuleb tõlgendada selliselt, et kinnisvara üürileandmise mõiste hõlmab nii veesõidukite sildumiseks ette nähtud kaiäärseid kohti vees kui ka sadamaalal asuvaid veesõidukite hoiukohti maa peal.

Teine küsimus

37 Eelotsusetaotluse esitanud kohus soovib teise küsimusega teada, kas kuuenda direktiivi artikli 13 B osa punkti b alapunktis 2 sätestatud mõiste „sõidukid" hõlmab ka veesõidukeid.

Euroopa Kohtule esitatud märkused

38 FML juhib tähelepanu, et kuuenda direktiivi artikli 15 lõikest 2, artikli 28a lõike 2 punktist a ja artikli 28n lõike 4 punktidest b ja c nähtub, et ühenduse seadusandja eristab mõisteid „veovahendid" ja „sõidukid". Kui teatud säte laieneb igat liiki veovahenditele, st õhusõidukitele, mootorsõidukitele, veesõidukitele jne, kasutatakse mõistet „veovahendid". Seevastu mõistet „sõidukid" kasutatakse ainult maismaal ratastel liikuvate veovahendite tähistamiseks. Kuuenda direktiivi artikli 13 B osa punktis b sisalduv mõiste „sõidukid" hõlmab seega ainult maismaa veovahendeid ja järelikult tuleb teisele küsimusele vastata eitavalt.

39 Taani ja Kreeka valitsused leiavad, et mõistet „sõidukid" ei tohi kitsalt tõlgendada. Selle mõiste alla peaksid kuuluma kõik vahendid, mis võivad isiku transportida ühest kohast teise, st ka veesõidukid.

40 Komisjon leiab samuti, et vaatamata kuuenda direktiivi artikli 13 B osa punkti b alapunkti 2 terminoloogilistele erinevustele eri keeleversioonides on mõistet „sõidukid" neis kõigis tegelikult ühesuguselt kasutatud ja see hõlmab veovahendeid laias tähenduses, kaasa arvatud veesõidukid. Vastupidine tõlgendus tooks kaasa ebaloogilised järeldused, mis oleksid vastuolus maksustamise neutraalsuse põhimõttega.

Euroopa Kohtu vastus

41 Kõnealuse artikli 13 B osa punkti b alapunkti 2 erinevates keeleversioonides mõiste „sõidukid" tähistamiseks kasutatud terminid ei ole samatähenduslikud. Nagu komisjon õigustatult märkis, hõlmavad teatud keeleversioonid, nende hulgas prantsuse, inglise, itaalia, hispaania, portugali, saksa ja soome versioonid, selle mõistega veovahendid üldiselt, kaasa arvatud õhu- ja veesõidukid. Seevastu muud keeleversioonid, nagu taani, rootsi, hollandi ja kreeka keel, kasutavad täpsemat, kitsama tähendusega mõistet, mis hõlmab „maismaa veovahendeid". Iseäranis taani mõiste „kjøretøjer" tähendab maismaa veovahendeid ratastel.

42 Selles osas tuleb meenutada, et väljakujunenud kohtupraktika kohaselt juhul, kui ühenduse õiguse sätte keeleversioonid on lahknevad, tuleb sätet tõlgendada lähtuvalt selle õigusakti üldisest ülesehitusest ja eesmärkidest, mille osaks see säte on (vt eelkõige 27. märtsi 1990. aasta otsus kohtuasjas C-372/88: Cricket St Thomas, EKL 1990, lk I-1345, punkt 19, ja 14. septembri 2000. aasta otsus kohtuasjas C-384/98: D., EKL 2000, lk I-6795, punkt 16).

43 Käsitledes ruumide ja maatükkide üürileandmist sõidukite parkimiseks, sätestab kuuenda direktiivi artikli 13 B osa punkti b alapunkt 2 erandi maksuvabastusest, mis selles artiklis on ette nähtud kinnisvara üürile- ja rendileandmise korral. Sellega paigutab nimetatud säte viidatud tehingud kõnealuse direktiivi üldise regulatsiooni alla, mille järgi kuuluvad käibemaksuga maksustamisele kõik maksustatavad

tehingud, välja arvatud selgesõnaliselt ette nähtud erandid. Seega ei saa seda sätet kitsalt tõlgendada (vt 12. veebruari 1998. aasta otsus kohtuasjas C-346/95: Blasi, EKL 1998, lk I-481, punkt 19).

44 Seega tuleb kõnealuses sättes kasutatud mõistet „sõidukid" tõlgendada selliselt, et see hõlmab kõik veovahendid, kaasa arvatud veesõidukid.

45 Ruumide ja maatükkide üürileandmine veesõidukite tarbeks ei ole piiratud õigusega hõivata veeala ainukasutusse, vaid see puudutab ka erinevate sadamarajatiste kasutusseandmist veesõidukite sildumiseks, meeskonna kaldale- ja pardaleminekuks ning vajadusel erinevate sanitaar- ja muude seadmete kasutamist. Nagu kohtujurist oma ettepaneku punktis 51 märgib, ei saa ükski kinnisvara üürileandmise soodustamiseks kehtestatud käibemaksu maksuvabastusi õigustavatest kaalutlustest, eriti sotsiaalne kaalutlus, olla kohaldatav veesõiduki kai- ja hoiukohtade üürileandmisele põhikohtuasjas esinevatel asjaoludel.

46 Neil asjaoludel, pidades silmas kuuenda direktiivi artikli 13 B osa punkti b eesmärke, tuleb selle sätte alapunkti 2, mis välistab käibemaksuga maksustamise erandite hulgast ruumide ja maatükkide üürileandmise sõidukite parkimiseks, tõlgendada selliselt, et see on üldiselt kohaldatav ruumide ja maatükkide üürileandmisele kõigi veovahendite, sealhulgas veesõidukite parkimiseks.

47 Eelnevat arvestades tuleb teisele küsimusele vastata, et kuuenda direktiivi artikli 13 B osa punkti b alapunkti 2 tuleb tõlgendada selliselt, et mõiste „sõidukid" hõlmab ka veesõidukeid.

Kohtukulud

48 Et põhikohtuasja poolte jaoks on käesolev menetlus eelotsusetaotluse esitanud kohtus poolelioleva asja üks staadium, otsustab kohtukulude jaotuse siseriiklik kohus. Euroopa Kohtule märkuste esitamisega seotud kulusid, v.a poolte kohtukulud, ei hüvitata.

Esitatud põhjendustest lähtudes Euroopa Kohus (kolmas koda) otsustab:

1. **Nõukogu 17. mai 1977. aasta kuuenda direktiivi 77/388/EMÜ kumuleeruvate käibemaksudega seotud liikmesriikide õigusaktide ühtlustamise kohta — ühine käibemaksusüsteem: ühtne maksubaas, muudetud nõukogu 14. detsembri 1992. aasta direktiiviga 92/111/EMÜ, artikli 13 B osa punkti b tuleb tõlgendada selliselt, et kinnisvara üürileandmise mõiste hõlmab nii veesõidukite sildumiseks ette nähtud kaiäärseid kohti vees kui ka veesõidukite maapealseid hoiukohti sadamaalal.**

2. **Kuuenda direktiivi 77/388, muudetud direktiiviga 92/111, artikli 13 B osa punkti b alapunkti 2 tuleb tõlgendada selliselt, et mõiste „sõidukid" hõlmab ka veesõidukeid.**

Allkirjad.